

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3658/2020
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Славица Крупез, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 39/20 од 25.02.2020. године, у седници одржаној 29.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 39/20 од 25.02.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 39/20 од 25.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку Прр1 169/19 од 04.11.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да исплати на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Чачку Ст 4/2010 потраживања чија је висина утврђена закључком о листи потраживања Трговинског суда у Чачку Ст. 3/06 од 14.05.2007. године и то тужиоцу АА износ од 229.621,01 динар, а тужиоцу ББ износ од 479.615,12 динара, све са законском затезном каматом од 16.04.2019. године, као дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужилаца у делу у коме су тражили да се обавезе тужена да им на досуђене износе из става првог изреке плати законску затезну камату од 14.05.2007. године до 15.04.2019. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима на име трошкова поступка плати 47.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 39/20 од 25.02.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Чланом 404. ставом 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата новчаног потраживања из радног односа, чија је висина утврђена закључком о листи потраживања Трговинског суда у Чачку Ст. 3/06 од 14.05.2007. године и то тужиоцу АА у висини од 229.621,00 динара, а тужиоцу ББ у висини од 479.615,12 динара, због повреде права на суђење у разумном року.

Према Закључку усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, у поступку решавања спорног правног питања, Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа које су без њихове кривице остале неизмирене и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. Побijана пресуда не одступа од наведеног Закључка, код чињенице да је тужиоцима утврђена повреда права на суђење у разумном року у стечајном поступку, са којих разлога, по оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, да би се у овом спору дозволило одлучивање о посебној ревизији тужене, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побijаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 16.04.2019. године, а вредност предмета спора у односу на тужиоца АА је 229.621,00 динара, а у односу на тужиоца ББ 479.615,12 динара.

Имајући у виду да се у овом случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побijана вредност предмета спора у односу на сваког тужиоца посебно очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд на основу члана 403. став 3. ЗПП, оценио да је ревизија тужене недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с. р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић